

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117200706
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117200706.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobkyne: F., zastúpená P. proti žalovanému: X., zastúpený T., o zaplatenie 669,99 eur s príslušenstvom a iné, na odvolanie žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. septembra 2017, č.k. 18Csp/10/2017-52, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (výrok I.), v zamietajúcom výroku (výrok II.) a vo výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 669,99 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 669,99 eur od 04.06.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, výrokom III. zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.03.2017, č.k. 18Csp/10/2017-32 a výrokom IV. súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 44 ods. 2, § 46 ods. 2, § 52 ods. 1 - 4, § 451 ods. 2, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a na výsledky vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba podaná žalobkyňou je čiastočne dôvodná. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 669,99 eur s prísl. a náhrady trov konania; počas sporu žalobu rozšírila a domáhala sa aj určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka, uzatvorenej so žalovaným dňa 08.10.2013. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 08.10.2013 uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa zaviazala splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 eur. Žalobkyňa uviedla, že svoje záväzky, vyplývajúce zo zmluvy, plnila a žalovanému uhradila 27 splátok, čím celkovo uhradila sumu 2.169,99 eur, pričom revolving poskytnutý nebol. Dňa 13.05.2016 žalovaného vyzvala, aby jej vydal bezdôvodné obohatenie do 21 dní od doručenia výzvy, pričom žalovaný jej žiadne plnenie nevydal. Žalobkyňa považovala úver za bezúročný a bez poplatkov, preto podľa jej názoru mala splatiť úver iba do výšky istiny - 1.500 eur, a pokiaľ zaplatila celkovo sumu 2.169,99 eur, vznikol jej preplatok vo výške 669,99 eur titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Dodala, že spolu so zmluvou o revolvingovom úvere uzavrela so žalovaným aj dohodu o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej je jej zamestnávateľ povinný vykonávať mesačné zrážky zo mzdy alebo z iných príjmov vo výške 83,37 eur mesačne v prípade, že žalovaný predloží túto dohodu zamestnávateľovi, preto sa domáhala určenia neplatnosti tejto dohody. Súd prvej inštancie po preskúmaní predmetnej zmluvy konštatoval,

že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej obsah spotrebiteľ nemohol podstatným spôsobom ovplyvniť, pretože táto už bola vopred pripravená, predtlačená. Dodávateľom je žalovaný, ktorý pri uzatváraní zmluvy vykonával svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom je žalobkyňa, ktorá pri uzatváraní zmluvy nevykonávala žiadnu obchodnú alebo inú činnosť. Súd konštatoval, že žalovaný sa od žiadosti žalobkyne pri prijímaní jej žiadosti odchyľil v hodnote RPMN úveru (hodnota RPMN úveru uvedená v bode 5 žiadosti bola 70,01 %, pričom v bode 6 žiadosti už figuruje výška 69,79 %) a v hodnote RPMN po vykonaní revolvingu (hodnota RPMN po vykonaní revolvingu uvedená v bode 5 žiadosti je 63,32 %, pričom v bode 6 - údaje o schválenom revolvingovom úvere už figuruje výška 70,01 %). S poukazom na ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd v danom prípade bod 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru posúdil ako návrh na uzavretie zmluvy a bod 6 žiadosti za odpoveď na návrh. Keďže v bode 6 žiadosti došlo k modifikácii údajov RPMN, došlo v zmysle uvedeného k odmietnutiu pôvodného návrhu žalobkyne a k vzniku nového návrhu. Takýto nový návrh žalovaného pre vznik zmluvy však musel byť rovnako prijatý žalobkyňou. Žalovaný v spore nepreukázal, že by žalobkyňa jeho nový návrh písomne prijala, a tým došlo k uzatvoreniu predmetnej zmluvy v písomnej forme. Súd konštatoval, že k uzavretiu zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru zákonom predpísaným spôsobom nedošlo, predmetná zmluva teda nebola uzatvorená v písomnej forme. Žalovaný sa v rámci obrany obmedzil len na tvrdenie, že pokiaľ ide o údaj RPMN, nemožno použiť ustanovenia o návrhu zmluvy a jeho prijatí, keďže údaj RPMN nie je údajom, ktorý by si strany mohli dohodnúť. S týmto názorom žalovaného sa súd nestotožnil. Uviedol, že je pravdou, že údaj RPMN nezávisí od dohody strán, ale je výsledkom presne stanoveného výpočtu. Napriek tomu mal súd za to, že sa jedná o dôležitý údaj, na základe ktorého sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či daný úver prijme alebo nie, a preto aj v prípade údajov RPMN, ktorý bol zo strany žalovaného zmenený, je viac než nevyhnutné, aby túto zmenu spotrebiteľ predpísaným spôsobom akceptoval. Následkom nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovaný nemá nárok na žiadne úroky ani poplatky. Z tvrdení žalobkyne je zrejmé, že žalovaný jej poskytol úver vo výške 1.500 eur, pričom tento splatila vo výške 2.169,99 eur, ktorá skutočnosť nebola zo strany žalovaného rozporovaná. Žalobkyňa teda preplatila úver poskytnutý jej žalovaným, preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 669,99 eur, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi hodnotou splateného úveru a hodnotou poskytnutého úveru. Súd dodal, že aj keby prijal záver, že zmluva bola dojednaná písomne, táto neobsahuje všetky podstatné náležitosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to predovšetkým konečnú splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona) a výšku, počet a termíny splatnosti istiny aj iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona). V dôsledku absencie týchto náležitostí možno takisto predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom rovnako by sa dospelo k záveru o povinnosti žalovaného uhradiť žalobkyňi sumu 669,99 eur. Ďalej súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala aj určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Zdôraznil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov slúžiaci veriteľovi na to, aby uspokojil svoju splatnú pohľadávku, ak dlžník nebude dobrovoľne plniť; má akcesorickú povahu a môže existovať iba vtedy, ak existuje hlavný, teda zabezpečovaný záväzok. V danom prípade však hlavný záväzok, teda povinnosť žalobkyne plniť zo zmluvy, ktorá bola dohodou o zrážkach zo mzdy zabezpečená, už neexistuje, zanikla splnením povinnosti zo strany žalobkyne. Tým, že súd vyhodnotil, že úver poskytnutý žalobkyňi je bezúročný a bez poplatkov a žalovaná uhradila žalovanému viac ako bola povinná, v dôsledku čoho konštatoval bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného s povinnosťou toto vydať žalobkyňi, nemožno uzavrieť inak ako, že zaplatením sumy poskytnutého úveru vo výške 1.500 eur zo strany žalobkyne došlo k zániku hlavného záväzku, a tým aj k zániku dohody o zrážkach zo mzdy. Z tohto pohľadu potom súd považoval určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy za bezpredmetné, postrádajúce akýkoľvek praktický význam, a preto žalobu v tejto časti zamietol. V súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. zaviazal žalovaného zaplatiť spolu s istinou žalobkyňi aj úroky z omeškania z istiny vo výške 5 % ročne, a to od 04.06.2016 do zaplatenia, keďže žalovaný sa dostal s vydaním bezdôvodného obohatenia žalobkyňi včas a riadne do omeškania. Rozhodnutie o zrušení neodkladného opatrenia súd odôvodnil ust. § 335 ods. 3 CSP. Uviedol, že neodkladným opatrením bolo žalovanému uložené zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobkyňa splnila svoj záväzok vyplývajúci jej zo zmluvy v celom rozsahu, nebol dôvod na vykonávanie zrážok zo mzdy. Nariadené neodkladné opatrenie z tohto dôvodu stratilo opodstatnenie, preto ho súd zrušil. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keď v danej veci mala každá zo strán úspech čiastočný (žalobkyňa mala úspech v časti o zaplatení sumy 669,99 eur a žalovaný mal úspech v časti žaloby o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú súd zamietol).

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa i žalovaný.

3. Žalobkyňa namietala rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. a IV., t. j. vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozsudok v tejto časti považovala za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení. Poukázala na to, že vzhľadom k tomu, že zmluva nevznikla pre absenciu jej súhlasu s novým návrhom žalovaného, je nutné dohodu o zrážkach zo mzdy považovať za neplatnú. Ohľadne uvedeného poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33Odo/330/2002 a sp. zn. 26Odo/1100/26, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/11/2017, ktoré sú plne aplikovateľné na predmetný prípad. Súd prvej inštancie mal potom vysloviť záver o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, a to práve v dôsledku neplatnosti hlavnej úverovej zmluvy. Uvedené rozhodnutie súdu nemôže byť správne už len z dôvodu, že aby zmluvný vzťah mohol zaniknúť, musel by v prvom rade platne vzniknúť, čo sa v tomto prípade nestalo a nepriamo to potvrdil aj súd. Namietala vadné právne posúdenie a zmätočný postup súdu prvej inštancie, ktorý odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie tým, že je „bezpredmetné, postrádajúce akýkoľvek praktický význam“. Zdôraznila, že na základe dohody o zrážkach zo mzdy reálne prichádzalo ku zrážkam z jej mzdy a aj samotný súd prvej inštancie uznal v rámci nariadenia neodkladného opatrenia dôvodnosť určenia toho, že žalovaný na základe zrážok zo mzdy nie je oprávnený zrážky reálne vykonávať. Je iba dôvodné, resp. z jej pozície ako žalobkyne bolo nevyhnutné, že sa v rámci návrhu vo veci domáhala okrem iného aj určenia toho, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Dôsledkom vyslovenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy by bol zároveň dotknutý aj IV. výrok rozsudku (nepriznanie trov konania), keďže je výrokom závislým. Pokiaľ by mala teda úspech aj v časti vyslovenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, nebol by jej úspech iba čiastočný, ale bolo by nutné jej priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Poukázala na to, že aj v prípade, ak by bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa zamietnutia časti uplatneného nároku správne, neznamenalo by to, že súd jej nemal priznať náhradu trov konania. Pokiaľ súd vyslovil, že návrh na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy je bezpredmetný a z tohto dôvodu v tejto časti žalobu zamietol, nie je to teda z dôvodu, že by uplatnený nárok nebol dôvodný. Nepriznanie náhrady trov konania jej by teda aj v tomto bolo nesprávnym rozhodnutím najmä z dôvodu, že samotný súd prvej inštancie si bol vedomý toho, že neodkladné opatrenie a určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy v čase ich podania neboli bezpredmetné a zbytočné, keďže na ich základe reálne žalobkyňi prichádzalo ku zrážkam zo mzdy. Ak by aj následne počas konania vznikla situácia, že dohoda o zrážkach zo mzdy sa stane bezpredmetným, potom by to znamenalo, že výlučne z dôvodu postupu a zavinenia na strane žalovaného prišlo k potrebe uplatnenia tohto nároku zo strany žalobkyne, a teda žalovaný z tohto dôvodu zodpovedá za vzniknuté trovy v celom rozsahu. Uvedené vyplýva aj z ust. § 256 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane. Žalovaný v konečnom dôsledku teda nemal úspech v časti určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Žiadala preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zmeniť a určiť, že dohoda o zrážkach zo mzdy, uzatvorená medzi ňou a žalovaným 08.10.2013, je neplatná a zároveň priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 %; prípadne sa domáhala v týchto častiach zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v odvolaní namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (výrok I.), domáhal sa v tejto časti zmeny rozsudku súdu prvej inštancie a zamietnutia žaloby aj v tejto časti. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. V prvom rade namietal, že údaj o RPMN sa nedá dohodnúť, preto závery súdu ohľadne tohto údaju nepovažuje za správne. Uvedol, že pri stanovení RPMN sa vychádza okrem iného z údajov o dátume vyplatenia úveru, dátume splatnosti jednotlivých splátok a pod. V čase podania žiadosti o úver pritom napríklad žiadny dátum vyplatenia úveru nie je známy, čiže pochopiteľne sa údaj RPMN ani nedá vypočítať. Ak by sa napriek tomu určil, nešlo by o stanovenie RPMN podľa zákona. Ani zákon č. 129/2010 Z. z. a ani iný právny predpis neurčujú, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú žiadne dôvody, podľa ktorých mal súd za preukázané, že ide o dohodnuteľný údaj, pričom až na základe takéhoto konštatovania - podporeného určitou právnou normou, by mohol pristúpiť k aplikácii § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Náležitost' zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ ide o údaj RPMN a o to, na základe čoho a kedy má byť určený, je formulovaná v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g), podľa ktorého zmluva musí obsahovať RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú

sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto normy. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru ako náležitosť v zmluve, v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“. Zákonná úprava nešpecifikuje podrobnejšie, čo sa pod termínom konečnej splatnosti má uviesť a ako sa má tento údaj vyjadriť. Z účelu tejto náležitosti je možné usudzovať, že ide o vyjadrenie toho, kedy dlžník pri riadnom splácaní splní svoje záväzky z uzavretej zmluvy. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvoma spôsobmi: 1) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtom mesačných splátok, 2) spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky, uvedený v oznámení o schválení úveru, je zároveň termínom konečnej splatnosti. Namietal ďalej nesprávny záver súdu prvej inštancie ohľadne uvádzania výšky, počtu a termínov splatnosti splátok. Uvádzanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok neznamena ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky. Rozhodol tak o tom nielen Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, ale tento názor prevzala napríklad aj Národná banka Slovenska. Bol preto toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku tejto náležitosti a vec neposudzoval zo všetkých relevantných hľadísk.

5. K odvolaniu žalovaného žalobkyňa podala vyjadrenie, v ktorom uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti považuje za správne. Podľa jej názoru súd dostatočne a jasne uviedol, prečo nepovažoval zmluvu za platne uzatvorenú. Aj ona je toho názoru, že údaj o RPMN je, hoci aj nepriamo, vecou dohody zmluvných strán, keďže predmetom dohody sú všetky relevantné údaje, od ktorých výsledná hodnota RPMN závisí. Preto sa nepriamo možno dohodnúť na údaj o RPMN (nižšia výška splátok alebo určitý počet splátok). Nepovažuje taktiež za relevantnú námietku žalovaného, že údaj o RPMN sa má vypočítať v čase uzavretia zmluvy o úvere. Ak potom sám žalovaný tvrdí, že tento údaj nie je známy pri podávaní žiadosti o poskytnutie úveru, potom ani žalobkyni nie je známe, prečo sa tento údaj vôbec nachádza v zmluve, v časti o požadovanom úvere. Tento údaj možno potom iba predpokladať, a pokiaľ je uvedený v zmluve, takéto konanie žalovaného nemožno označiť inak ako za nekalú obchodnú prax. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že ak by aj zmluva bola dojednaná písomne, táto neobsahuje všetky podstatné náležitosti tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a to predovšetkým konečnú splatnosť úveru a výšky, počet a termíny splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov. S týmto názorom sa stotožňuje a zdôraznila, že termín konečnej splatnosti úveru musí byť v zmluve uvedený presným dátumom. Tento záver vyplýva aj z mnohých rozhodnutí súdov prvej inštancie, ktoré boli odvolacími súdmi potvrdené. Pokiaľ aj došlo k novelizovaniu zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, dosiaľ táto zmena nie je účinná. Neuvedenie tejto náležitosti spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. K otázke členenia splátok na istinu, úroky a poplatky žalobkyňa odkázala na predchádzajúcu časť vyjadrenia.

6. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril žalovaný a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti žalobkyňou ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere ako hlavná zmluva nevznikla s následkom toho, že nevznikli všetky ostatné na nej závislé zmluvy, potom súd prvej inštancie mal vysloviť záver o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Bol toho názoru, že podaná žaloba v časti uplatneného nároku na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy je jednak v rozpore s ust. § 137 písm. c) CSP, ako aj s ust. § 137 písm. d) CSP. Podľa neho sa žalobkyňa v zmysle petitu podanej žaloby domáhala určenia právnej skutočnosti, teda v podstate si uplatnila nárok vyplývajúci z právneho úkonu - dohody o zrážkach zo mzdy, teda nárok na určenie, že dotknutá dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Takýto typ určovacej žaloby ohľadne právnej skutočnosti je v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP prípustný výhradne len vtedy, ak ide o možnosť podania určovacieho žalobného návrhu, ktorý je výslovne upravený v osobitnom predpise. Slovenský právny poriadok však neobsahuje žiadnu právnu normu, ktorá by takýto typ určovacej žaloby pripúšťala. Ani právne predpisy na ochranu spotrebiteľa neupravujú možnosť podania žaloby na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ako tomu bolo v prípade zamietnutej určovacej žaloby. Preto žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti (okrem výroku o zrušení neodkladného opatrenia - výrok III. rozsudku) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. Výrok III. o zrušení neodkladného opatrenia, nariadeného uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.03.2017, č.k. 18Csp/10/2017-32, nebol odvolaním strán sporu napadnutý, preto je v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

9. V predmetnom spore si žalobkyňa uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v preplatení istiny úveru, ktorý jej bol poskytnutý žalovaným na základe žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru.

10. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobkyni požadované peňažné plnenie priznal s odôvodnením, že medzi stranami sporu nedošlo k riadnemu uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, pretože žalovaný v akceptácii návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy uviedol iný údaj o RPMN úveru a o RPMN revolvingového úveru. Tým podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v zákonom predpísanej písomnej forme, dôsledkom čoho je, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tým vzniklo bezdôvodné obohatenie žalovaného, pokiaľ ide o prijatie peňažných platieb od žalobkyne, ktoré presahovali výšku peňažných prostriedkov, ktoré jej poskytol žalovaný ako úver.

11. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie je toho názoru, že skutočnosť, že žalovaný pri prijatí návrhu žalobkyne na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere napísal do údajov o schválenom úvere (bod 6. žiadosti) údaj o RPMN úveru a o predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí úveru líšiac sa od toho, ktoré uviedol v návrhu na uzatvorenie zmluvy žalobca (aj keď tento ho uvádzal ako predpokladanú RPMN za úver a predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu), neznamená, že žalovaný prijal návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že odmietol jej návrh na uzatvorenie zmluvy, adresoval žalobkyni nový návrh, ktorý však potom nebol žalobkyňou písomne prijatý, a preto medzi stranami nedošlo k uzatvoreniu zmluvy.

12. Hodnota RPMN úveru nie je jednak podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere a potom nejde ani o náležitosť zmluvy o úvere, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

13. Záver súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu riadnej zmluvy o revolvingovom úvere, je teda nesprávny.

14. Pokiaľ však súd prvej inštancie následne konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru v prípade prijatia záveru, že zmluva bola uzavretá platne, a to na tom právnom základe, že zmluva neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tento záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za správny. Zákon č. 129/2010 Z. z. stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/). Pre prípad absencie týchto náležitostí zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/). Ide o obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorej rešpektovaní je nutné striktno trvať a nie je možné stotožniť sa s účelovým výkladom pojmu „termín“, prezentovaného žalovaným. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru totiž musí byť vymedzená určitým spôsobom. Nepostačuje uvedenie len počtu týždňov, počas ktorých bude spotrebiteľ úver splácať; o to viac, ak predmetná zmluva nestanovuje určitým, jednoznačným spôsobom ani termín začiatku splácania úveru. Hoci ide o bezprostredne súvisiace informácie, údaj o počte splátok je samostatným a kvalitatívne odlišným (taktiež obligatórnym) údajom s osobitným cieľom zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočný rozsah podkladov pre rozhodnutie o (ne)uzavretí konkrétneho zmluvného záväzku. V predmetnej veci je potom zrejmé, že údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - v zmysle konkrétneho termínu - posudzovaná zmluva nepochybne neobsahuje. Neobstojí poukaz žalovaného na bod 4.5 zmluvných dojednaní, ktoré sú nepochybne súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže tieto ustanovenia sa

týkajú len revolvingového úveru (názov celého čl. 4 - „Revolving“), ktorý však nebol žalobkyni poskytnutý. Tieto ustanovenia sa teda nijako nedotýkajú samotného spotrebiteľského úveru vo výške 1.500 eur, na ktorom sa strany dojednali.

15. Absencia riadneho vymedzenia konečnej splatnosti úveru má teda za následok, že úver, poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe predmetnej zmluvy, sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa ďalej nezaoberal odvolaním žalovaného v časti namietajúcej nesprávne závery súdu prvej inštancie o absencii rozpisu splátok úveru v predmetnej zmluve na splátky istiny úveru, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Je pravdou, že tento záver už po rozhodnutí Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej a následnej aplikácii záverov tohto rozhodnutia v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 neobstojí. Napriek uvedenému samotný záver o absencii termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve, ktorý bol správny, odôvodňuje záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 669,99 eur (s príslušným úrokom), o ktorú žalobkyňa istinu čerpaného úveru žalovanému preplatila, a ktorá je bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne a musí ho žalobkyni vydať.

16. Odvolací súd považoval za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobkyne o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

17. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy slúži jednak na zabezpečenie pohľadávky, ako aj na jej postupné uspokojenie, a to na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Spoločným znakom všetkých zabezpečovacích právnych prostriedkov je to, že predstavujú vedľajší občianskoprávny vzťah, ktorý je závislý na existencii hlavného záväzkového vzťahu, ktorý zabezpečujú. Zabezpečený záväzkový vzťah je teda určujúci pre vznik zabezpečovacieho právneho vzťahu, pričom zabezpečovací záväzkový právny vzťah má vo vzťahu k hlavnému (zabezpečenému) záväzkovému vzťahu spravidla vedľajší (akcesorický) a subsidiárny charakter. Ako taký nemôže existovať samostatne.

18. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, vychádzajúc z akcesorickej povahy tohto záväzku, za situácie, že splnením zo strany žalobkyne zanikol hlavný záväzok, ktorý bol dohodou o zrážkach zo mzdy zabezpečený, zanikla aj samotná dohoda o zrážkach zo mzdy a určenie jej neplatnosti, je nepochybne bezpredmetné. Preto zamietnutie žaloby o požadovanom určení neplatnosti tejto dohody bolo za daného stavu správne.

19. Odvolací súd považoval za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania. V danej veci žalobkyňa podanou žalobou uplatnila dva nároky, a to vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. V prvej časti žaloby bola žalobkyňa úspešná a v druhej časti žaloby bola neúspešná. V súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP súd prvej inštancie potom správne vychádzal z totožnej úspešnosti (neúspešnosti) oboch strán sporu v predmetnej veci a správne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Námietky žalobkyne ohľadne tohto rozhodnutia neboli dôvodné, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto výroku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. Aj v odvolacom konaní (tak ako v konaní prvoinštančnom) mali rovnaký úspech (neúspech) obe strany sporu. Preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu týchto trov.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde,

ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).